

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 561

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	» 8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ροῦβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — Α. Matthey : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμί-
τσις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Μήτσου Χατζοπούλου : ΕΝΑΣ
ΦΙΛΟΣ. — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Τὸ μαγειρεῖον τῆς Ροζαλίας ἔβλεπε πρὸς τὸν κήπον τοῦ ἱατροῦ Δεβέρλου· ἦτο εὐήλιον, καὶ τὸ θέρος, ἐκ τοῦ προστάτου τοῦ παραθύρου, εἰσέρχοντο οἱ κλάδοι τῶν πε-
λεῶν· ἦτο, σχεδὸν εἰπεῖν, τὸ χαριέστερον μέρος τοῦ οἰκή-
ματος, ἀπαστρέπτον ἐκ τοῦ φωτός, τοσοῦτον πεφωτισμέ-
νον, ὥστε ἡ Ροζαλία ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ παραπέτασμα
ἐξ ὑφάσματος βαμβακεροῦ, χρώματος κυανοῦ, τὸ ὅποιον
μετὰ μεσημβρίαν ἔσυρε· καὶ δὲν εἶχε νὰ παραπονεθῇ,
εἰμὴ διὰ τὴν σμικρότητά του· ἦτο δὲ ἐπίμηκες καὶ στενόν,
εἰδός τι ταινίας, καὶ εἶχε τὴν μὲν ἐστίαν δεξιᾷ, μίαν τρά-
πεζαν καὶ πινακοθήκην ἀριστερᾷ· ἀλλὰ τόσον καλῶς
εἶχε τοποθετημένα τὰ μαγειρικὰ σκεύη καὶ τὰ ἐπιπλα,
ὥστε εἶχεν ἐξοικονομήσει ὀλίγον χώρον ἐλεύθερον, πλησίον
τοῦ παραθύρου, ἔνθα εἰργάζετο τὸ ἐσπέρας. Ἡ ὑπερφη-
νεία τῆς συνίστατο εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὰς χύτρας, τὰ
ἄγγεϊα καὶ τὰ πινάκια ἐν μεγίστῃ καθαριότητι, καὶ ὅταν
ὁ ἥλιος εἰσέρχετο ἐντός, διαλάμπουσα ὠραιότης ἡκτινο-
βολεῖ ἐπὶ τῶν τοίχων, τὰ χάλκινα σκεύη ἔρριπτον χρυσοῦς
σπινθηρας, τὰ δὲ σιδηρᾶ, προσβαλλόμενα, ἔρριπτον στρογ-
γύλας λάμψεις, ὡς ἀργυρᾶς σελήνης, ἐνῶ τὰ ἀργιλόπλα-
στα τῆς ἐστίας, κυανὰ καὶ λευκά, ἔρριπτον τὴν ὥραν
αὐτῶν ἀνταύγειαν.

Τὸ ἐπόμενον σάββατον, κατὰ τὴν ἐσπερίδα, ἡ Ἑλένη
ἤκουσε τόσον θόρυβον, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ καὶ
παρατηρήσῃ.

— Τί τρέχει; διατί τόσος θόρυβος;

— Σφουγγαρίζω, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Ροζαλία.

Ἦτο ἀσκεπής καὶ καθιδρώς, ἐνοκλάζουσα κατὰ γῆς, ἵνα
μετὰ ζήλου προστρίψῃ τὸ ἔδαφος τοῦ μαγειρείου, μὲ ὅλην
τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν αὐτῆς χειρῶν. Ἀποπερατώσασα
δὲ τὴν ἐργασίαν αὐτῆς ἀπεσπόγγιζεν. Οὐδέποτε εἶχεν
ἀποκαταστήσει τὸ μαγειρεῖόν τῆς τόσον ὠραῖον· νύμφη
ἠδύνατο ἐκεῖ νὰ κοιμηθῇ· τὸ εἶχε κάμει τόσον λευκόν,
ὥστε ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο οἰκία γάμου. Ἡ
τράπεζα καὶ ἡ σκευοθήκη ἐφαίνοντο ὡς νεωστὶ ροκα-
νισθεῖσαι· τόσην μεγάλην ἐργασίαν εἶχον καταβάλει αἱ
μικραὶ αὐτῆς χεῖρες· ἦτο δὲ θαυμάσιον νὰ βλέπῃ τις τὴν
τόσον ὠραίαν διακόσμησιν αἱ χύτραι καὶ τὰ ἄγγεϊα ἡ-
σαν τοποθετημένα κατὰ τάξιν τοῦ μεγέθους αὐτῶν. Ἐνὶ
λόγῳ ἕκαστον πρᾶγμα ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, μέχρι καὶ

τῆς θερμάστρας καὶ τῆς ἐσχάρας, αἱ ὁποῖαι διέλαμπον
χωρὶς κηλίδας τινὰ ἐκ τοῦ καπνοῦ.

Ἡ Ἑλένη ἔστη ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ στιγμὴν σιωπηλῶς μει-
διῶσα καὶ εἶτα ἀπῆλθεν.

Ἐκτοτε, ἕκαστον Σάββατον, ἐπανελαμβάνετο ἡ αὐτὴ
καθαριότης. Τέσσαρες ὁλόκληραι ὥραι ἔδαπανῶντο εἰς τὸν
κονιορτὸν καὶ εἰς τὸ ὕδωρ· ἤθελεν ἡ Ροζαλία νὰ κάμῃ
ἐπίδειξιν τῆς καθαριότητός τῆς, ἐκάστην Κυριακὴν, πρὸς
τὸν Ζεφυρίνον, τὸν ὅποιον ὑπεδέχετο κατὰ τὴν ἡμέραν
ταύτην.

Ἰσὸς ἀράχνης λησμονηθεὶς ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ εἰς
αὐτὴν αἵσχος· καὶ ὅταν πλέον ἔβλεπε τὸ πᾶν περὶ αὐτὴν
διαλάμπον, καθίστατο φαιδρὰ, καὶ τῆς ἤρχετο ἡ ὀρεξις
νὰ τραγῳδῇ.

Μέχρι τῆς τρίτης μετὰ μεσημβρίαν ἐνιπτει εἰσέτι τὰς
χεῖρας τῆς, καὶ ἐφόρει τὸν κεκρύφαλον αὐτῆς μὲ τὰς ταινίας,
κατόπιν δὲ ἀποσύρουσα κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ βαμβακερὸν πα-
ραπέτασμα, ἀφοῦ ἔδαπάνησεν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν αὐ-
τῆς διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ μονήρους αὐτῆς κοιτῶνος,
ἀνέμενε τὸν Ζεφυρίνον ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρᾶς διακοσμῆ-
σεως καὶ τῆς ὠραιότητος εὐωδίας ἐλαίου, θύμου ἢ δάφνης.

Κατὰ τὰς τρεῖς καὶ ἡμίσειαν ἀκριβῶς, ὁ Ζεφυρίνος ἀφι-
κνεῖτο καὶ περιεδιάβαζεν ἐν τῇ ὁδῷ, ὁσάκις δὲν εἶχεν εἰ-
σέτι κτυπήσει τὸ ὀρολόγιον τοῦ τμήματος.

Ἡ Ροζαλία ἤκουε τὰ χονδρὰ αὐτοῦ ὑποδήματα νὰ κτυ-
πῶσιν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος, καὶ ἤνοιγεν εἰς
αὐτόν, ὅστις εἰσερχόμενος ἐσταμάτα ἐπὶ τοῦ διαζώματος·
τῷ εἶχε δὲ ρητῶς ἀπηγορευμένον νὰ ἐγγίξῃ τὸ σχοινίον
τοῦ κώδωνος, καὶ ἐκάστοτε ἀντηλλάσσοντο μεταξὺ τῶν
αἱ αὐταὶ τυπικαὶ λέξεις:

— Σὺ εἶσαι;

— Ἐγώ, μάλιστα.

Καὶ ἴσταντο ἀντιμέτωποι, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθη-
ροβολοῦντας καὶ τὸ στόμα συνεσφιγμένον.

Εἶτα ὁ Ζεφυρίνος παρηκολούθει τὴν Ροζαλίαν, ἡ ὁποία
ἠμπόδιζεν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ, πρὶν ἢ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ
μανδύου καὶ τοῦ ξίφους του· δὲν ἐπεθύμει νὰ ὑπάρχωσι
ταῦτα ἐν τῷ μαγειρείῳ, καὶ τὰ ἔκρυπτεν εἰς τὸ βάθος σα-
νιδώματός τινος τῆς θύρας καὶ τότε μόνον ἐτοποθέτει τὸν
ἐραστὴν αὐτῆς πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐν τῇ οἰκονομη-

θείσῃ ἐκείνῃ γωνίᾳ, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπη εἰς αὐτὸν νὰ μετακινήθῃ διόλου.

— Κάθου φρόνημα... καὶ ὅταν σοῦ ἀρέσῃ, εἴμπορεῖς νὰ μὲ βλέπῃς, ὅπου θὰ προετοιμαζῶ τὸ δεῖπνον τῆς κυρίας.

Ἄλλ' εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι οὐδέποτε σχεδὸν ἤρχετο ἐκεῖ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας.

Συνήθως ἐδαπάνᾳ τὰς πρωϊνὰς αὐτοῦ ὥρας, περιτρέχων μετὰ τῶν φίλων του εἰς τὰ δάση τοῦ Μεδών· ὅπως φαίνεται ἐνεργητικὸς, ἀναπνέει καθαρὸν ἀέρα καὶ διασκεδάζει ἐν μέρει τὴν μελαγχολίαν του· ὅπως δὲ ἀπασχολῇ τὰς χεῖράς του, ἐσχημάτιζε διάφορα λεπτοεργήματα, τὰ ὅποια ἐτόρνευε καὶ ἐκαλλώπιζε βαδίζων μὲ ποικίλα ἀραβουργήματα.

Τότε τὸ βᾶδισμά του καθίστατο βραδύτερον καὶ ἴστατο ἐνώπιον τῶν βάρων, φέρων τὸν μανδύαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου, χωρὶς νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ μαχαίριου, μὲ τὸ ὅποτον ἐπεξεργάζετο τὸ ξύλον.

Εἴτα, ἐπειδὴ δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἀπορρίψῃ τὰ λεπτοεργήματα του, ἔφερεν αὐτὰ μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὴν Ροζαλίαν, ἥτις τὰ ἀφήρπαζεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του, κακίζουσα αὐτόν, ὅτι ἤθελε λερώσῃ τὸ μαγεῖρετον.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτο, ὅτι ἐσύναζε καὶ διεφύλαττεν ἀρκετὰ ἐξ αὐτῶν κάτωθεν τῆς κλίνης της, παντὸς μεγέθους καὶ σχεδίου.

Ἡμέραν τινὰ ἤλθε κομίζων φωλεὰν πλήρη ὠδῶν, τὴν ὁποίαν εἶχε κεκρυμμένην ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ μανδύου του ὑπὸ τὸ ρινόμακτρον.

— Θὰ γίνῃ, ἔλεγεν, ἀρκετὰ ὠραῖον σφογγάτον μὲ τὰ αὐγὰ τοῦ πουλιῶ.

Ἡ Ροζαλία ἀπέριψε τὴν φρικώδη ταύτην ιδέαν, ἐφύλαξεν ὅμως τὴν φωλεάν, τὴν ὁποίαν μετέβη νὰ θέσῃ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων αὐτῆς ἀραβουργημάτων· ἄλλως τε, εἶχε πάντοτε τοὺς κόλπους αὐτοῦ πεπληρωμένους μέχρι διαρρήξεως, καὶ ἐξῆγεν ἐξ αὐτῶν διάφορα περίεργα ἀντικείμενα, χάλικας διαφανεῖς, τοὺς ὁποίους εἶχε συλλέξει εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, παλαιὰ τεμάχια σιδήρου, καρπούς ἀπεξηραμμένους, λείψανα δυσδιάγνωστα, τὰ ὅποια καὶ οἱ ρακοςυλλέκται αὐτοὶ δὲν ἔκρινον ἱκανὰ νὰ συλλέξωσιν· μέγα πάθος ὅμως εἶχε διὰ τὰς εἰκόνας· καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν ὁδῶν συνήθριζε τὰ χάρτινα περικαλύμματα τῆς σοκολάτας καὶ τῶν σαπῶνων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον ἐξωγραφισμένα αἰθίοπες, φοῖνικες, χορεύτριαι καὶ ἀνθοδέσμαι ἐκ ρόδων. Τὸ ἐπάνω μέρος τῶν πεπαλαιωμένων κυτίων τῶν πυρείων, ἀπεχωρίζετο ὡς ἐνέχον κυρίας ξανθὰς καὶ ρεμβώδεις· αἱ βερνικωμέναι χαλκογραφίαι τοῦ ἀργυροῦ χάρτου τῶν μηλοπάστων, ἀπαντώμεναι ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἦσαν τὸ μεγαλεῖτερον αὐτοῦ εὔρημα, τὸ ὅποτον ἐπλήρου χαρὰς τὴν καρδίαν του· ὅλα αὐτὰ τὰ λάφυρα ἐξηφανίζοντο ἐντὸς τῶν θυλακίων του καὶ περιεάλυπτε διὰ τεμαχίου ἐφημερίδος τὰς ὠραιότερας τῶν εἰκόνων, καὶ τὴν Κυριακὴν, ὡς αἱ ἐλάμβανε καιρὸν ἡ Ροζαλία, ἀντὶ ὀλίγης σάλτσας καὶ ὀλίγου ψητοῦ, τῆς ἐδείκνυε τὰς εἰκονογραφίας του· ἀλλὰ μόνον ὡς αἱ ἤθελε χορηγήσῃ τὴν ἀδειάν της, ὡς αἱ δὲ ὁ πῆριξ χάρτης δὲν ἦτο καθαρὸς ἀπέκοπτε τὰς εἰκόνας ἀπολαμβάνων μεγίστην εὐχαρίστησιν.

Ἡ Ροζαλία ἐπειράζετο πολὺ διὰ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα τεμάχια τῶν χαρτίων, τὰ ὅποια ἀνυψοῦντο μέχρι τῶν παροψίδων της· ἦτο δὲ ἀρκετὰ ἀστείον νὰ βλέπῃ τις μὲ ποῖαν χυδαίαν πονηρίαν ἐπερίμενε νὰ λάβῃ τὸ ψαλλίδιον, τὸ ὅποτον ἐκείνη, ὅπως ἀπαλλαγῇ, τοῦ τὸ ἔρριπτε δι' ἀποτόμου τρόπου.

Ἐν τοσούτῳ τὸ βούτυρον ἔβραζεν ἐντὸς τοῦ τηγανίου, καὶ ἡ Ροζαλία ἐπηγρύπνει διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς σάλτσας, κρατοῦσα ξύλινον κοχλιάριον, ἐνῷ ὁ Ζεφυρίνος μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τὴν ράχιν ἐπεκτει-

νομένην ἐκ τῶν ἐρυθρῶν ἐπωμίδων του, ἀπέκοπτε καθαρῶς τὰς προσφιλεῖς του εἰκόνας· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν ἀραιαί, ὥστε διεφαίνετο τὸ δῆμα τοῦ κρανίου, ἐνῷ τὸ κίτρινον αὐτοῦ περιλαίμιον, ἔχαινε ἐκ τῶν ὀπισθεν δεικνύον τὸν ἡλιοκεκαυμένον αὐτοῦ αὐχένα.

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἀμφοτέροι δὲν ὤμιλουν ποσῶς, ὅτε ὁ Ζεφυρίνος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὴν Ροζαλίαν νὰ λαμβάνῃ ἄλευρον, νὰ κόπῃ σέλινον, νὰ ρίπτῃ ἄλας καὶ πεπὲρι μὲ ὕψος μεγάλου ἐνδιαφέροντος, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἔρριπτε καὶ ἀπὸ κανένα λόγον:

— Διάβολε! αὐτὸ μυρίζει σπουδαῖα!

Ἡ μάγειρος, ἀσχολουμένη εἰς τὰ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, δὲν κατεδέχθη νὰ ἀπαντήσῃ πάραυτα, καὶ μόνον μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἀπεκρίθη:

— Κύτταξε! πρέπει νὰ σιγοβράζῃ.

Καὶ αἱ συνομιλίας αὐτῶν οὐδέποτε σχεδὸν ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ κύκλου αὐτοῦ· ἰδίως ἀπέφευγε νὰ κάμνωσι λόγον περὶ τῆς πατρίδος αὐτῶν· καὶ ὡς αἱ τοὺς ἐπῆρχετο καμμία ἀνάμνησις, ἡ συνεννόησις αὐτῶν ἐγένετο διὰ μιᾶς λέξεως καὶ ἐν μεγίστῃ φαιδρότητι διήρχοντο ὅλον τὸ ἀπογευμα, καὶ αὐτὸ ἦτο ἡ μόνη ἀπόλαυσις των, μέχρις οὗ ἡ Ροζαλία ὠδήγει τὸν Ζεφυρίνον πρὸς τὴν θύραν ὅπως ἀναχωρήσῃ.

— Ἐλα! πήγαινε καὶ ἔχω νὰ σερβίρω τὴν κυρίαν.

Τῷ ἔδιδε τὸν μανδύαν καὶ τὸ ξίφος, τὸν ὠθει πρὸ αὐτῆς καὶ κατόπιν ὑπηρέτει τὴν κυρίαν μὲ τὴν χαρὰν διαλάμπουσαν εἰς τὸ πρόσωπόν της, ἐνῷ αὐτός, μὲ τὰς χεῖρας κρεμασμένας, ἀπῆρχετο εἰς τὸν στρατῶνα τερπόμενος καθ' ἑαυτὸν διὰ τὴν εὐάρεστον ὁσμὴν τοῦ θύμου ἢ τῆς δάφνης, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Ἑλένη ἐφαντάσθη ὅτι εἶχε καθήκον νὰ ἐπαγρυπνῇ δι' αὐτούς· ἤρχετο λοιπὸν ἐνίοτε ἐξ ἀπροόπτου μὲ τὴν ψευδῇ πρόφασιν, ὅπως δῆθεν δώσῃ καμμίαν παραγγελίαν, ἀλλὰ πάντοτε εὗρισκε τὸν Ζεφυρίνον ἐν τῇ γωνίᾳ του ἤρεμον, μετὰ τῆς τραπέζης καὶ τοῦ παραθύρου, ἐγγὺς τῆς ἐξ ἀμμολίθου κρήνης, ἥτις ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ συμμαζεῦν τοὺς πόδας· ὡς αἱ δὲ παρουσιαζέτο ἡ κυρία, ἀνεγείρετο ὡς εἰς προσοχὴν καὶ παρέμενε ὁρθὸς· ἐὰν δὲ ἐτύγχανε νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον, δὲν ἀπεκρίνετο, εἰμὴ δι' ὑποκλίσεων καὶ αἰδημόνων ψιθυρισμῶν.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἡ Ἑλένη ἔπαυσε νὰ ἀνησυχῇ παρατηροῦσα ὅτι οὐδέποτε εἰσερχομένη ἔφερε σύγχυσιν εἰς αὐτούς, καὶ ὅτι ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ μετώπου ἡ ἡρεμία τῶν ὑπομονητικῶν ἐραστῶν.

Ἡ Ροζαλία ἦτο μάλλον ἀνεπτυγμένη τοῦ Ζεφυρίνου, διότι εἶχε μείνει περιπλέον ἐν Παρίσις, τόσον ὅμως εἶχε καὶ αὐτὴ ἀναπτυχθῇ, ὥστε δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη παρὰ τρεῖς μόνον δρόμους, τὴν ὁδὸν Παισῆ, τὴν ὁδὸν Φραγκλίνου καὶ τὴν ὁδὸν Vineuse. Καὶ ἡ Ροζαλία αὐτῇ ἐπληροφόρει τὴν κυρίαν της, ὅτι «ἤτον ὀλίγον κουτός», πρᾶγμα, ὅπερ δὲν συνέβαινε ἐν τῇ πατρίδι. Εἶχε δὲ τὴν ιδέαν, ὅτι ἀπεκατέστησεν αὐτὸν τοιοῦτον τὸ στρατιωτικὸν ἐνδυμα καὶ διέσχυριζετο μάλιστα, ὅτι ὅλοι οἱ νεοσύλλεκτοι ἀπεβλακοῦντο.

Τῷ ὄντι, ὁ Ζεφυρίνος ἐπτοημένος ἐκ τῆς νέας αὐτοῦ ζωῆς, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνευ ἐκφράσεως καὶ βλακείαν χηνός· τουτέστι διетήρει τὴν ἀγροίκον αὐτοῦ συμπεριφορὰν ὑπὸ τὰς στρατιωτικὰς αὐτοῦ ἐπωμίδας. Ὁ στρατῶν δὲν εἶχεν ἀκόμη διδάξῃ αὐτὸν τὴν ὠραίαν διάλεκτον, οὔτε τοὺς νικηφόρους εὐγενεῖς τρόπους τοῦ τρελλοῦ Παρισιανοῦ· ἡ κυρία ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἡσυχος, καθ' ὅσον αὐτὸς οὐδαμῶς ἐσκέπτετο νὰ ἀτακτῇ.

Ἡ Ροζαλία ἐπεδαψίλευσε πρὸς αὐτὸν μητρικὴν μέριμναν. Τὸν ἐπέπληττε διατηροῦσα αὐτὸν ὑποχείριον, τῷ ἔδιδε καλὰς συμβουλὰς ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ, καὶ ἐκεῖνος ὑπήκουεν, ἐπιβεβαιῶν ἐκάστην συμβουλὴν δι' ἰσχυρὰς κλίσεως τῆς κεφαλῆς του.

“Ολας τὰς κυριακάς ἔπρεπε νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτὸν νὰ τῆς ὀρκισθῇ ὅτι παρευρέθη εἰς τὴν λειτουργίαν, καὶ ὅτι ἔκαμε τὴν προσευχὴν του, πρῶτὴ καὶ ἐσπέρας. Τὸν παρώτρυνε νὰ ᾔῃ καθαρός, τὸν ἐβούρτιζεν ὁσάκις ἀνεχώρει, τοῦ ἔρραπτε τὰ κομβία τοῦ χιτῶνος, καὶ τὸν ἐπεσκόπει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, παρατηροῦσα μήπως τοῦ ἔλειπε τίποτε· ἀνησύχει ὡσαύτως καὶ περὶ τῆς ὑγιείας του, καὶ τοῦ ὑπεδείκνυε συνταγὰς κατὰ παντὸς εἶδους ἀσθενείας· ὁ δὲ Ζεφυρίνος, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, προσεφέρετο καὶ αὐτὸς νὰ πληρώσῃ ὕδατος τὴν κρήνην.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐκείνη ἤρναίτο, ἀπὸ φόβον μήπως ἤθελε χύσει τὸ ὕδωρ ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἀλλ’ ὅταν εἶδεν αὐτὸν μίαν ἡμέραν νὰ φέρῃ δύο κάδους, χωρὶς νὰ χύσῃ ρανίδα ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἐπέτρεπε τοῦτο, καὶ ἔκτοτε αὐτὸς μόνος ἐπλήρου ἐκάστην Κυριακὴν τὴν κρήνην. Ἐκτὸς τούτου ἔκαμνε καὶ ἄλλας ὑπηρεσίας, τὰς μᾶλλον δυσκόλους, ἐπήγαινε ὅπως ἀγοράσῃ βούτυρον παρὰ τῷ ὀπωροπώλῃ, ὁσάκις αὐτὴ τὸ εἶχε λησμονήσει, καὶ ἐπὶ τέλους ἐγκατεστάθη ἐν τῷ μαγειρείῳ. Ἐν ἀρχῇ μόνον ἀπεκαθαρίζε τὰ λάχανα, βραδύτερον δὲ ἐπετράπη αὐτῇ καὶ νὰ τὰ κόπτῃ, καὶ μετὰ τὸ πέρας ἐξ ἐβδομάδων ὄχι μόνον ἀκροθιγῶς ἤπτατο τῆς σάλτσας, ἀλλ’ ἐπέβλεπεν αὐτήν, κρατῶν κοχλιάριον ξύλινον ἀνὰ χεῖρας.

Ἡ Ροζαλία ἐτέρπετο νὰ τὸν βλέπῃ καὶ ἐσπαρταροῦσε ἀπὸ τὰ γέλοια ὁσάκις ἐπαρτήρει αὐτὸν μὲ τὸ κόκκινον πανταλόνιον καὶ τὸ κίτρινον περιλαίμιον νὰ καταγίνεται πρὸ τῆς ἐστίας μὲ τὸ μακτρὸν εἰς τὰς χεῖρας ὡς ἀληθὲς παραμάγειρος.

Κυριακὴν τινὰ ἡ Ἑλένη μετέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον, αἱ ἐμβάδες αὐτῆς ἐμετρίαζον τὸν κρότον τῶν βημάτων της, καὶ παρέμεινε ἐπὶ τῆς φιλίας, χωρὶς ἡ Ροζαλία καὶ ὁ στρατιώτης νὰ τὴν παρατηρήσῃ. Ὁ Ζεφυρίνος ἐν τῇ γωνίᾳ αὐτοῦ ἦτο ἐσκυμμένος ἔμπροσθεν πινακίου ἐκ ζωμοῦ ἀχνίζοντος. Ἡ Ροζαλία ἔχουσα τὴν ράχιν ἐστραμμένην πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας, ἔκοπτε πρὸς αὐτὸν μεγάλα τεμάχια ἄρτου.

— Ἐλα! εἶπε, φαγὰ μου! κάμνεις μακρυνούς περιπάτους καὶ ἀδυνατίζεις... Κύτταξε! σὲ φθάνει; θέλεις καὶ ἄλλο;

Καὶ τὸν ἠτένιζε διὰ βλέμματος τρυφεροῦ καὶ ἀνησυχου. Ἐνῷ αὐτὸς, βρενθυόμενος ἀνωθεν τοῦ πινακίου καὶ καταπίνων ἀρπакτικά, εἶχε κατακόκκινον τὴν κιτρίνην αὐτοῦ ἀπὸ σπύλας ὄψιν, ὡς ἐκ τοῦ ἀτμοῦ ὅστις τὸν ἔλουε καὶ ἐψιθύριζε:

— Παράδοξον! τί ὥρατος ζωμός! τί βάζεις μέσα;

— Σιώπησε, ἂν ἀγαπᾷς τὰ πράσα, ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

Καὶ στραφεῖσα παρετήρησε τὴν κυρίαν. Κραυγὴ τρόμου τῆς διέφυγε, καὶ αἱ δύο ἔμειναν ὡς ἀπολιθωμένοι. Ἐπειτα ἡ Ροζαλία ἤρχισε νὰ δικαιολογῆται μετὰ μεγάλης φλυαρίας.

— Τοῦ ἔδωσα, κυρία, τὸ μεριδίόν μου! ἀληθινά! δὲν εἶχα διόλου ὄρεξιν διὰ ζωμόν· πιστεύσατε, εἰς ὃ,τι ἔχω ἱερὸν... τὸν ἠρώτησα, θέλεις τὸ μεριδίόν μου; σοῦ τὸ δίδω... μὴν ἀμφισβᾷς διόλου, αὐτὸ συνέβη.

Καὶ βλέπουσα τὴν σιωπὴν, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία αὐτῆς ἐτήρει, ἐπίστευσεν ὅτι ἐλυπήθη καὶ ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς διακεκομμένης:

— Ἦτον ἀποθαμμένος τῆς πείνας, κυρία, πρὸ ὀλίγου ἐροκάνιζε ἕνα δαυκὶ ὠμόν, δὲν τοὺς τρέφουν καλὰ εἰς τὸν στρατῶνα. Ἐπειτα, φαντασθῆτε, ἔχει κάμει ἕνα διαβολοπερίπατο καθ’ ὅλον τὸ μάκρος τοῦ ποταμοῦ, δὲν εἰξέυρω ποῦ... Σεῖς ἡ ἰδία, κυρία, θὰ μοῦ ἐδίνατε τὴν ἀδειαν καὶ θὰ μοῦ ἐλέγατε: Ροζαλία δόσε του λιγάκι ζωμί.

Ἐπειτα ἡ Ἑλένη, ἰσταμένη ἐνώπιον τοῦ στρατιώτου, ὅστις εἶχε τὸ στόμα πεπληρωμένον εἰσέτι χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ καταπίνῃ, ἔχασε τὴν σοβαρότητά της καὶ μειδῶσα ἀπεκρίθη μὲ ἀρκετὰ ἐράσιμιον τρόπον:

— Σοῦ ἐπιτρέπω ὁσάκις ὁ νέος δὲν ἔχει φάγει νὰ τοῦ δίδῃς νὰ τρώγῃ.

Ἐδοκίμασεν ἀληθῆ οἶκτον ἐκ τῆς ὀψείας ἀμφοτέρων, καὶ ἐλησμόνησε καὶ αὖθις τὴν σοβαρότητα της. Πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς ἐν τῷ μαγειρείῳ τούτῳ. Τὸ βαμβάκερὸν παραπέτασμα, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνυψωμένον, ἄφινε νὰ εἰσέρχεται ὁ ἥλιος δύων, τὰ χάλκινα σκεύη ἐπυρπόλουν τὸν τοῖχον μέχρι τοῦ βάθους, ἐνῷ οὗτος πάλιν ἐκ ροδοχρόου ἀντανάκσεως καθίστα φωτεινὸν τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ δωματίου, καὶ ἐκεῖ, ἐν τῇ χρυσοειδῇ ταύτῃ λάμπει, εἶχον θέσει ἀμφοτέροι τὰ μικρὰ καὶ ὀλοστρόγγυλα πρόσωπά των, ἡσυχὰ καὶ φωτεινά, ὡς σελήνας. Ὁ ἔρως αὐτῶν εἶχεν ἡρεμὸν τινὰ σταθερότητα, χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὰν ἀταξίαν ἐν τῇ ὥραίᾳ αὐτῇ διατάξει τῶν μαγειρικῶν σκευῶν, καὶ ὁλοὲν ἀνεπτύσσετο τρεφόμενος ἀπὸ τὰς εὐαρέστους εὐωδίας τῆς ἐστίας, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἡ ὄρεξις αὐτῶν ἐτέρπετο, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν ἠγάλλετο.

— Πῶς; μαμὰ, ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα μετὰ μικρὰν περισκεψίν, ὁ ἐξαδελφος τῆς Ροζαλίας δὲν τὴν ἐναγκαλίζεται;

— Καὶ διατί θέλεις νὰ τὴν ἐναγκαλίζεται; ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη. Θὰ ἐναγκαλισθῶσι τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς των.

Β'

Μετὰ τὸ ρόφημα, τὴν τρίτην ταύτην, ἡ Ἑλένη, τείνουσα τὸ οὖς αὐτῆς, ἐπανελάμβανε:

— Τί κατακλεισμός! ἀκούετε; ἀπόψε θὰ βραχῆτε, καλοὶ μου φίλοι.

— Ὡ! τί φοβερὰ βροχὴ! ἐψιθύρισε ὁ ἀββᾶς, τοῦ ὁποίου τὸ ποδήρεος ἀμφιον ἦτο διαβεβεγμένον μέχρις ὤμων.

— Ἐγώ, ἂν καὶ ἔχω νὰ διατρέξω πολὺν δρόμον, προσέθεσεν ὁ κύριος Ραμβῶδος, θὰ ἐπιστρέψω πεζῇ, ἐπειδὴ πλείοτερον μοὶ ἀρέσει· ἄλλως τε ἔχω καὶ τὸ ἀλεξιθερόχιόν μου.

Ἡ Ἰωάννα ἐφαίνετο περίσκεπτος, παρατηροῦσα σκυθρωπῶς τὸ ἐναπομείναν τοῦ ζωμοῦ μέρος της.

Εἶτα ὠμίλησε βραδέως:

— Ἡ Ροζαλία ἔλεγε, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ κακοῦ καιροῦ, δὲν ἠθέλατε ἔλθαι· ἡ μαμὰ ὅτι θὰ ἔλθετε· εἰσθε ἀρκετὰ εὐγενεῖς, ἔρχεσθε πάντοτε.

“Ολοι ἤρχισαν νὰ γελοῶσιν.

Ἡ Ἑλένη ἐκίνησεν εὐμενῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τῶν δύο ἀδελφῶν.

Ἐξω ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ μὲ ὑπόκωφόν τινὰ ἤχον, ἡ δὲ ἰσχυροτάτη πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἔκαμνε νὰ τρίζωσι τὰ δικτυωτά.

Ὁ χειμὼν ἐφαίνετο ὅτι ἐπανῆλθεν.

Ἡ Ροζαλία εἶχε σύρει ἐπιμελῶς τὰ ἐξ ἐρυθροῦ μεταξωτοῦ παραπετάσματα καὶ τὸ μικρὸν ἐστιατόριον, ἀρκετὰ περιφρακτόν, ἐφωτίζετο ἐκ τοῦ ἡρέμου φωτὸς τῆς κρεμαστῆς λάμπας, ἥτις ἀνηρτάτο κατὰλευκος καὶ ἀπελάμβανεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλονισμῶν τῆς θυέλλης ἡρεμίαν καὶ σταθερότητα διαρκῆ.

Ἐπὶ τῆς ἐξ ἀνακαρδίου πινακοθήκης τὰ ἀργιλόπλαστα σκεύη ἀντηνάκλων τὸ ἡρεμὸν φῶς καὶ ἐν τοιαύτῃ γαλήνῃ οἱ τέσσαρες συνδαιτημόνες συνδιελέγοντο ἀνευσπουδῆς, προσδοκῶντες τὴν καλὴν διάθεσιν τῆς ὑπηρετρίας νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ πρὸ τῆς ὥραιας καὶ ἰδιαζούσης καθαριότητος τῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν.

— Σὰς ἔκαμα νὰ περιμένετε, ἐξεφράσθη οἰκείως ἡ Ροζαλία, εἰσερχομένη μὲ τὸ πινάκιον εἰς τὰς χεῖρας.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος, ὅστις ἠρέσκετο νὰ προσποιῆται τὸν λαίμαργον, τὸ μὲν ὅπως τέρπει τὴν Ἰωάνναν, τὸ δὲ ὅπως εὐαρεστῇ τὴν Ροζαλίαν, ἥτις ὑπερηφανεύετο διὰ τὸ ἐξοχὸν αὐτῆς προτέρημα, ὡς καλῆς μαγειρίσσης, ἐστράφη, τὴν εἶδε, καὶ ἠρώτησε:

— Δυνάμεθα νὰ μάθωμεν σήμερον τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν ; διότι πάντοτε παρουσιάζετε ὠραία φαγητά, ἀφοῦ πλέον χορτάσω.

— Ὡ! ἀπεκρίθη ἐκείνη, πάντοτε παρουσιάζομεν τρία φαγητά, ποτὲ περισσότερα. Μετὰ τὸ φιλέτο καὶ τὴν βωδινὴν γλωσσάν θὰ ἔχωμεν μπουῖτι, κατόπιν λάχανα τῶν Βρυξελλῶν, καὶ τίποτε ἄλλο.

Πλὴν ὁ κύριος Ραμβῶδос ἐνητένιζε τὴν Ἰωάνναν διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ κοράσιον ἐτέρπετο μεγάλως, καταπνίγων τοὺς γέλωτας, ἐντὸς τῶν μικρῶν ἡνωμένων χειρῶν του, καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ᾔθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἐψεύδετο ἡ Ροζαλία, ἔκαμε μάλιστα νὰ κροταλήσῃ ἡ γλωσσά αὐτῆς ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου, μὲ ἥθος τι δισταγμοῦ, ἐνῶ ἡ Ροζαλία ὑπεκρίνετο τὴν δυσηρεστημένην.

— Δὲν θέλετε νὰ μὲ πιστεῦσετε, ἐπειδὴ ἡ δεσποσύνη ἀπ' ἐδῶ ἔχει φαίνεται ὀρεξιν νὰ γελά. Μ' ὅλα ταῦτα, ἀκούσετε, ἂν θέλετε τί σὰς λέγει καὶ φυλάξετε τὴν ὀρεξίν σας· καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι θὰ εὐρεθῇτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσετε νὰ φάτε πάλιν, ὅταν θὰ εἰσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ὅταν ἡ Ροζαλία ἀπεσύρθη, ἡ Ἰωάννα, ἥτις ἐγέλα δυνάτωτερα, ἐγαργαλιζέτο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ὁμιλήσῃ.

— Πόσον φαγᾶς εἶσαι ! ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὴν κουζίαν. Ἀλλὰ διεκόπη.

— Ἀ! ὄχι, δὲν πρέπει νὰ τὸ εἰπῶ. Ἀ! μαμά ! ψεύματα ! τὸ ἔκαμα μόνον ἔτσι, διὰ νὰ σὲ πειράξω.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐπανελαμβάνετο ἐκάστην τρίτην καὶ πάντοτε ἐπετύγγανεν. Ἡ Ἑλένη ἐθέλγετο ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἀγαθότητος, μεθ' ἧς ὁ κύριος Ραμβῶδос παρεδίδοτο εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο, διότι δὲν ἠγνόει ὅτι αὐτὸς πρὸ ἐτῶν ἔζη μετὰ λιτότητος ἐπαρχιακῆς, μὲ ὀλίγας σαρκέλας καὶ ὀλίγας ἐλαίας. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν ἀββᾶν Γιδῶν, αὐτὸς δὲν ᾔξευρε ποτὲ τί ἔτρωγεν, ἥστειζοντο μάλιστα πολλάκις ἐπὶ τῆς ἀγνοίας καὶ ἀπροσεξίας του. Ἡ Ἰωάννα παρεφύλαττεν αὐτὸν διὰ τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὡσάκις ἐπρόκειτο νὰ τὸν ὑπηρετήσουν.

— Πόσον ὠραῖον εἶνε τὸ σκυλόψαρον, ἔλεγεν ἀποτεινόμενη πρὸς τὸν ἱερέα.

— Ἀληθινά, πολὺ ὠραῖον, ἀγαπητὴ μου, ἐπιθύριζεν οὗτος καὶ εἶνε πραγματικῶς σκυλόψαρον ! κύτταξε ! καὶ ἐγὼ τὸ ἐξέλαβα διὰ ροφόν.

Καὶ ἐπειδὴ πάντες ἐγέλων, αὐτὸς ἡρώτα ἀπλοῦκως, πρὸς τί γελῶσι.

Ἡ Ροζαλία μόλις εἶχεν ἐπιστρέψει, ἐφαίνετο κατηφὴς καὶ σκυθρωπὴ.

— Καλέ, εἶπεν, ὁ πανιερώτατος εἰς τὴν πατρίδα ἐγνώριζε πολὺ καλλίτερα τὰ φαγητά· ἤμπορούσε νὰ σου πῇ τὴν ἡλικίαν μίᾳς ὀρνίθος, χωρὶς νὰ ἀπατηθῇ οὔτε ὀκτῶ ἡμέρας πρὶν τὴν σφάξῃ. Δὲν εἶχε δὲ ἀνάγκην νὰ πάγῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ πληροφορηθῇ εἰς τί σημεῖον εὕρισκετο τὸ γεῦμά του· μόνη ἡ μυρμηδὼν ἤμπορούσε νὰ τὸν πληροφορήσῃ. Θεέ μου ! ἐὰν συνέβαινε νὰ ἦμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν κανενὸς ἐφημερίου ὡς τὸν ἀββᾶ, δὲν θὰ ἐγνώριζα ἀκόμη νὰ κάνω οὔτε ἓνα σφογγάτο...

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐζήτηι συγγνώμην, μὲ ὕφος τεθορυβημένον, ὥσει ἡ παντελὴς ἔλλειψις τοῦ αἰσθήματος τῆς λαϊμαργίας ἦτο δι' αὐτὸν ἐλάττωμα, τὸ ὅποιον ἦτο ἀπηλπισμένος ὅτι ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ· ἀλλ' ἀληθῶς, ἡ διάνοια αὐτοῦ περιεσπᾶτο ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων.

— Αὐτὸ εἶναι μπουῖτι, ὑπεστήριξεν ἡ Ροζαλία ἀποθέσασα τὸ τρυβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Πάντες ἐκ νέου ἤρχισαν νὰ γελῶσι· καὶ πρῶτος ὁ ἀββᾶς ἐπρότεινε τὴν ὀγκώδη κεφαλὴν του καμμῶν τοὺς λεπτοὺς ὀφθαλμούς του.

— Μάλιστα, βέβαια, αὐτὸ εἶναι μπουῖτι, πιστεύω, ὅτι ἤμπορούσα νὰ τὸ ἀναγνωρίσω.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ἰδὼς ὁ ἀββᾶς ἐφαίνετο περισσότερον ρεμβὸς ἢ ἄλλοτε. Ἐτρώγε ταχέως, μετὰ σπουδῆς

ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον πλήττει ἡ τράπεζα, καὶ ὅστις εἰς τὴν οἰκίαν του ᾔθελε γευματίσει ὄρθιος· καὶ κατόπιν, περιέμενε τοὺς ἄλλους, καταπνίων καὶ ἀποκρινόμενος διὰ μειδιαμάτων.

Ἐκάστοτε ἔρριπτεν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ βλέμμα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνυπῆρχεν ἐμφύχωσις καὶ ἀνησυχία, ὁ κύριος Ραμβῶδос οὐδόλως ἐφαίνετο νὰ τηρῇ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἀταραξίαν· ἡ ταραχὴ του ἐπροδίδετο, ἐξ ἀνάγκης τοῦ νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ μετακινήται ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, ὅπερ δὲν ἦτο διόλου φυσικὸν δι' αὐτόν.

Μετὰ τὰ λάχανα τῶν Βρυξελλῶν, ἐπειδὴ ἡ Ροζαλία ἐβράδυνε νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἐπίδειπνον, ἐπεκράτησε σιωπὴ.

Ἐξῶ ἡ βροχὴ ἔπιπτε μεθ' ὀρμῆς καὶ μέγας θόρυβος, ἐκ τοῦ προσπίπτοντος ὕδατος, προσέβαλλε τὴν οἰκίαν, καὶ μόνον ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἐξησθένει ὀλίγον.

Τότε ἡ Ἑλένη ἀντελήφθη, ὅτι οἱ προσκεκλημένοι αὐτῆς δὲν ἐτήρουν τὸ σύνθημα αὐτῶν ἥθος, καὶ ὅτι ὑπάρχει μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν κάτι τι, τὸ ὅποιον ἀπέκρυπτον· τοὺς ἐξήτασε μετὰ μερίμνης καὶ ἤρξατο καὶ αὐτὴ νὰ ἀδημονῇ.

— Θεέ μου ! ἐπανελάμβανε, τί φοβερὰ βροχὴ ! ἀληθῶς μήπως ἡ κατάστασις τοῦ καιροῦ σὰς κάμνει νὰ μελαγχολῇτε καὶ οἱ δύο ;

Ἡναντιώθησαν καὶ προσεπάθησαν νὰ τὴν καθησυχάσωσι· καὶ ἐπειδὴ ἡ Ροζαλία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπαρουσιάσθη φέρουσα μέγα τρυβλίον, ὁ κύριος Ραμβῶδос ἀνεφώνησεν ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν του :

— Ἰδοὺ πῶς ἐμάντευσα, νὰ καὶ ἄλλη ἀκόμη ἐκπληξίς !

Ἡ δὲ ἐκπληξίς τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνίστατο εἰς μίαν κρέμαν ἐκ βανίλλης· ἦτο δὲ καὶ αὐτὸ εἰς ἀπὸ τοὺς θριάμβους τῆς μαγειρίσεως, καὶ ἦτο περιέργον νὰ παρατηρήσῃ τις τὸ πλατὺ καὶ σιωπηλὸν μειδίαμα, μεθ' οὗ ἐναπέθηκεν ἡ Ροζαλία τὸ γλύκισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ δὲ Ἰωάννα ἐκτύπα τὰς χεῖρας ἐπαναλαμβάνουσα :

— Τὸ εἴξευρα ! Τὸ εἴξευρα... εἶχα παρατηρήσει τὰ αὐγὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἀλλὰ δὲν πεινῶ πλέον ! ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Ραμβῶδос μὲ ἀπελπιστικὸν τόνον, μοὶ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ φάγω ἐξ αὐτοῦ.

Τότε ἡ Ροζαλία ἐγένετο σκυθρωπὴ, καὶ ἔμπλεως συνεχομένης ἀγανακτήσεως, ἀπεκρίθη ἀπλῶς μὲ ἥθος ἀξιοπρεπείας :

— Πῶς ! μίαν κρέμαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα μόνον πρὸς χάριν σου, δοκίμασε ὀλίγο, δοκίμασε.

Ἐπέκυψε τέλος, καὶ ἔλαβε μέγα τεμάχιον· ὁ ἀββᾶς ἐξηκολούθει νὰ φαίνεται σκεπτικός, ἐδίπλωσε τὸ χειρόμακτρον αὐτοῦ καὶ ἐσηκώθη πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἐπίδειπνου, ὅπως καὶ πρὶν ἐσυνείθιζεν. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς περιεπάτησε μὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κεκλιμένην πρὸς τὸν ἓνα ἐκ τῶν ὧμων του.

Κατόπιν, ὅταν ἡ Ἑλένη ἀφῆκε τὴν τράπεζαν, ἐξετόξευσε βλέμμα ἀνταποκρίσεως ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ὠδήγησε τὴν νεαρὰν κυρίαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου.

Ὅπισθεν αὐτῶν, διὰ τῆς θύρας ἀφειθείσης ἠνεωγμένης, ἠκούοντο σχεδὸν αἱ βραδεῖαι φωναί των, χωρὶς νὰ γίνωνται καταληπτοὶ καὶ οἱ λόγοι των.

— Ἐλα γρήγορα, ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα πρὸς τὸν κύριον Ραμβῶδос, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ ἐν δίπυρον. Θέλω νὰ σοῦ δεῖξω τὸ ἐργόχειρόν μου.

Ἀλλ' αὐτὸς πάντοτε ἐχρονотρίθει, μέχρις ὅτου ἡ Ροζαλία ἀποσκευάζουσα τὴν τράπεζαν, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ.

— Περίμενε δὲ ὀλίγον ! περίμενε ! ἀνεκραύαζεν οὗτος ἐφ' ὅσον τὸ κοράσιον ἐπέειγετο, ὅπως ὠδήγησῃ αὐτὸν εἰς τὸν θάλαμον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.